

Колко много ѿ нея обича! Какъ радостно цѣлува-ше набръчканото ѿ чело и съ единъ веселъ погледъ и сладкъ гласецъ ѿ нея питаше често: „мила мамичко, оздравѣ ли вече? . . . .“

При тѣзи думи, нещастната майка, още повече отпаднаше.

— Какво ще стане съ дъщеря ми, на кого да ѿ оставя?! . . . Все това повтаряше на ума си. Изминахъ се двѣ години отъ какъ баща ѿ лежи въ гроба. Нѣматъ нищо: ни дърва, ни брашно . . . . сиромашия голѣма. Майката на едѣа страна умира, а дъщеря ѿ вѣх-не на друга страна.

То не знае що е обуца, топла и нова дрѣха. Очитѣ ѿ влѣзли на вжтрѣ, бузкитѣ ѿ блѣдни, ржчикитѣ голи и сухи съ косица разрошена и испокжсани дрѣшки —ето портрета на това бѣдно сираче. Нощѣ при лѣглото на майка си, безъ да заспи цѣлата нощъ, а денемъ ходеше да събира клечици и да проси хлѣбъ за нея; такъвъ бѣ нейния животъ.

Тя намисли единъ день да отиде да набере разни цвѣтя по полето и като ги продаде, да купи съ тѣхъ нѣщо за ѣдене на майка си.

